

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2008. év április hó 17. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt az I. rendű vádlott és társai ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 15.B.744/2006/42. számú ítéletét **helybenhagyja**.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Bíróság a 2007. szeptember 6. napján kihirdetett 15.B.744/2006/42. számú ítéletével az I. r. vádlottat életveszélyt okozó testi sértés büntette és bűnsegédként elkövetett súlyos testi sértés büntettének kísérlete miatt halmazati büntetésül 4 évi börtönbüntetésre és 5 évi közügyektől eltiltásra; a II. vádlottat bűnsegédként elkövetett életveszélyt okozó testi sértés büntette és súlyos testi sértés büntettének kísérlete miatt halmazati büntetésül 3 évi börtönbüntetésre és 4 évi közügyektől; a III. r. vádlottat bűnsegédként elkövetett életveszélyt okozó testi sértés büntette és bűnsegédként elkövetett súlyos testi sértés büntettének kísérlete miatt halmazati büntetésül 2 évi - a végrehajtás tekintetében 3 évi próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte. A II. r. vádlott esetében elrendelte a Budai Központi Kerületi Bíróság 10.B.1927/2000/58. számú ítéletével kiszabott 1 évi és 8 hónapi börtönbüntetés végrehajtását. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnügyi költségről.

A kihirdetett ítéletet az ügyész mindhárom vádlott vonatkozásában tudomásul vette.

A vádlottak és védőik az ítélet ellen a tényállás részben téves megállapítása, téves jogi minősítés miatt, felmentés végett, másodlagosan enyhítés végett jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.528/2006/7. számú átiratában a bejelentett fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Álláspontja szerint az első fokon eljáró Fővárosi Bíróság a bizonyítást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le, a rendelkezésére álló bizonyítékok mérlegelésével, megalapozott tényállást állapított meg, indokolási kötelezettségének eleget tett. A megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és cselekményeiket az anyagi jogszabályoknak megfelelően, törvényesen minősítette. A bűnösségi körülményeket súlyuknak megfelelően értékelte, és ezek alapján mindhárom vádlottal szemben a büntetési célok elérésére alkalmas büntetéseket szabott ki. A kifejtettekre tekintettel a Be.371.§ (1) bekezdése alapján az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A nyilvános ülésen az I. r. vádlott védője a fellebbezését változatlan tartalommal fenntartotta. Álláspontja szerint az első fokú ítélet a Be.351.§ (2) bekezdés b./ pontja alapján megalapozatlan, mert a tényállás hiányos, ugyanakkor a Be.373.§ III/a. pontja szerinti hiányosságban is szenved, mivel a bíróság indokolási kötelezettségének sem tett eleget. Az elsőfokú bíróság nem nyilatkozta meg az ügyben eljáró igazságügyi szakértőt az 1-es sértett koponyasérülésére vonatkozóan a maradandó fogyatékoság tartalmára, ugyanis a szakértői vélemény e tekintetben - figyelemmel az Országos Igazságügyi Orvostani Intézet 16. számú Módszertani Levélében kifejtettekre is - megalapozatlan. Vitatta továbbá, hogy védence bűnsegédi magatartást tanúsított volna a 2-es sértett bántalmazását illetően, mivel álláspontja szerint az események gyors történése és megtámadott helyzete folytán a védencének erre nem is volt lehetősége. Az enyhítésre irányuló fellebbezés körében indítványozta a súlyosító körülmények közül a halmazat mellőzését, az enyhítő körülmények között a sértettek provokáló magatartását, védence megbánást mutató bocsánatkérését és kártérítését, családos állapotát, az időmúlást nagyobb nyomatékkal értékelni. Enyhébb tartamú, próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását indítványozta azzal, hogy a bíróság tegye lehetővé védence számára a Btk. 47.§ (3) bekezdése alkalmazását.

A II. rendű vádlott védője a felmentés, illetve az enyhítés végett bejelentett fellebbezését fenntartva perbeszédében azt az álláspontját fejtette ki, hogy az első fokú ítélet védence tekintetében több vonatkozásában is megalapozatlan. A sörözőben nem ő ragadta meg a 2-es sértett vállát, hanem éppen az lépett fel vele szemben támadólag. Az igazságügyi orvosszakértői is utalt arra, hogy a 2-es sértett sérülése nem jöhetett létre megragadástól, illetve baseballütővel történt bántalmazástól. A sörözőben történetekkel kapcsolatban nem helytálló az eseményeket észlelő tanúk vallomásának értékelése és indokolása sem. Az

elsőfokú bíróság minden alap nélkül állapította meg, hogy a vádlottak „megtorlás céljából” mentek a sörözőbe, ugyanis onnan a sértettek szabadon távozhattak. A környék körbe autózása pedig éppen a 2-es sértett fenyegetőzése, esetleges további támadás elhárítása végett történt. Ezeknek a megalapozatlan tényállításoknak az ítéletből történő mellőzését indítványozta. A jogi minősítést illetően vitatta, hogy a vádlottak között bármiféle szándékegység állt volna fenn. Védenca ugyanis a 2-es sértettel dulakodott, így az I. r. vádlott cselekvőségére ráhatása nem volt, még pszichikai bűnsegélyt sem tudott kifejtetni, hiszen az események gyors lefolyása miatt erre lehetősége sem volt. Védenca nem felelős az I. r. vádlott magatartásáért, különösen a szándékon túli eredményért nem. A büntetés jelentős enyhítésére vonatkozóan előterjesztett indítványa körében nagy nyomatékka kérte értékelni védenca javára, hogy egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, a nyilvános ülésen csatolt igazolás szerint anyja súlyos betegségben szenved, ápolásra szorul, a 2-es sértettnek ténylegesen csak 8 napon belül gyógyuló sérülést okozott, továbbá az időmúlást. Mellőzni indítványozta a súlyosító körülmények közül a halmazatot és az útonálló módon történő elkövetésre való utalást.

A III. r. vádlott védője a nyilvános ülésen tartott perbeszédében a felmentés érdekében előterjesztett fellebbezését fenntartotta. Utalt arra, hogy az első fokú ítélet védenca tekintetében a 4. oldal utolsó előtti bekezdésében írt rövid tényállítás nem alkalmas arra, hogy védenca bűnösségét bármilyen bűncselekményben meglehessen állapítani. Arra vonatkozóan ugyanis, hogy védenca vádlott-társaival együtt lépett volna be a sörözőbe, nincs megnyugtató bizonyíték, az 1-es sértett erre nézve adattal nem szolgált, a 2-es sértett vallomása pedig nem elfogadható, a tanúk vallomási ellentmondásosak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletet 13. oldalának ötödik bekezdésében minden ténybeli alap nélkül tett ténymegállapításokat arra vonatkozóan, hogy a vádlottak közös szándéka arra irányult volna, hogy a sértettek magatartását megtorolja, valamint, hogy a védenca azért állt meg a söröző bejárati ajtajában, hogy az esetleges további támadást elhárítsa, vagy az eseményekbe beavatkozzék. Vitatta azt is, hogy védenca szándékegységben cselekedett volna vádlott-társaival, illetve, hogy jelenlétével szándékerősítően hatott volna vádlott társai magatartására. Álláspontja szerint védenca tudata - figyelemmel az események gyors lefolyására is - nem foghatta át, hogy az I. r. vádlott az 1-es sértettnek milyen eredménnyel járó sérülést okoz, és nincs adat arra vonatkozóan sem, hogy a vádlottak szándékegysége a cselekmény eredményére is kiterjedt volna. Ugyan így nem állapítható meg bűnsegélyi magatartás a II. r. vádlott tevékenységével kapcsolatban sem. A kifejtettek alapján védenca felmentésére tett indítványt, másodlagosan a büntetés lényeges enyhítését indítványozta.

Az I. rendű vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában a történetek miatt sajnálkozását hangoztatta, kijelentette, hogy a cselekményét megbánta és kártérítést is fizetett a sértettnek. Egyebekben csatlakozott a védője által kifejtettekhez. A II. r. vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védője által előadottakhoz és sajnálatát hangoztatta a történetek miatt. A III. r. vádlott az utolsó

szó jogán tett nyilatkozatában kijelentette, hogy a cselekményekben nem vett részt, igazságtalanul ítélték el, ezért felmentését kérte.

A bejelentett vádlotti és védelmi fellebbezésekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az első fokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be.348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált. A felülbírálat során megállapította, hogy az első fokon eljáró Fővárosi Bíróság a perrendi szabályok maradéktalan megtartásával folytatta le a bizonyítási eljárást. Az ügyben a szükséges bizonyítékokat feltárta és azok gondos mérlegelésével állapította meg a tényállást. Részletesen megindokolta, hogy a vádlottak védekezésével szemben miért az 1-es sértett vallomását fogadta el. E körben részletesen megindokolta azt is, hogy az 1-es sértett tanúvallomását az ügyben kihallgatott további tanúk vallomásai, a híváslisták adatai, továbbá az igazságügyi orvosszakértő szakvéleménye is alátámasztotta.

Az elsőfokú bíróság részletesen foglalkozva a bizonyítékok értékelésével, lényegében az általa megállapított tényekből kiindulva vont helyes következtetést a vádlottak szándékára. A bíróság a vádlottaknak - a sörözőben dolgozók kérésére, a rendtevéssé szándékával, baseballütőnek látszó tárgyakkal felszerelve - egy időben történt érkezésük, a sörözőhöz való együttes indulásuk, I. és II. vádlott helyiségbe történt belépése, a III. r. vádlott bejárat ajtajánál való tartózkodása alapján vont következtetést az összehangolt magatartásukra. A szándékegységekre való következtetés helyességét a későbbi magatartásuk is alátámasztotta. A két belépő vádlott mindkét - az általuk hitten beavatkozásra okot adó - személlyel szemben egységesen fellépett, a II. r. vádlott a 2-es sértettet ütlegelte, az I. r. vádlott a kifogásolható magatartást nem is tanúsító 1-es sértettet orvul megtámadva, súlyosan bántalmazta. A sértettek provokáló magatartására való védői hivatkozás az 1-es sértetre vonatkozó megalapozatlanságát nemcsak a tanúk vallomása cáfolja, hanem az I. r. vádlott is, aki elismerte, hogy helytelenül reagált az eseményekre, amikor az 1-es sértettnél életveszéllyel járó testi sérülést okozott (2007. február 15-i tárgyalási jkv. 11. oldal nyolcadik bekezdés).

Az elsőfokú bíróság tehát rendkívüli körülménnyel és alapossággal, minden bizonyítékot egyenként és egymással egybevetve, mérlegeléssel állapította meg a tényállást. Megalapozottan fogadta el a szakértői véleménynek azt a megállapítását is, amely szerint a koponyaboltozat jelentős behorpadás miatt, az agy fizikai behatásokra való fokozott sérülékenysége maradandó fogyatékkossággént értékelte.

A fellebbviteli bíróság ugyanakkor megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás több tekintetben kiegészítésre és pontosításra szorul, ezért a rendelkezésére álló bűnügy iratok tartalma alapján a Be.352.§ (1) bekezdésének a./ pontja alkalmazásával a tényállást a következőkkel egészíti ki, illetve helyesbíti:

- a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2007. szeptember 14. napján jogerőre emelkedett 10.B.36777/2003/25. számú ítéletével társtettesként elkövetett garázdaság büntette és súlyos testi sértés büntette miatt halmazati büntetésül

az I. r és a III. r. vádlottakat külön-külön 300 napi tétel, napi tételenként 300 forint, összesen 90.000 forint pénzbüntetésre ítélte;

- a Budapesti IX. Kerületi Ügyészség tájékoztatása szerint az I. r. a II. r. és a III. r. vádlottakkal szemben a BRFK IX. kerületi Rendőrkapitányságon 01090-4340/2005.bü. számon garázdaság büntette és súlyos testi sértés büntette miatt folyamatban volt büntetőeljárást megszüntették;
- az I. r vádlott élettársi kapcsolatban él és élettársa 16 éves leánygyermekke részbeni eltartásához hozzájárul. Az I r. vádlott egy kft.-nél áll alkalmazásban. 1.982.171 forint hiteltartozása áll fenn, amelyet havonta törleszt (nyilvános ülésen becsatolt iratok)
- a II. r vádlott egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik. Édesanyja rokkant, akinek az ellátásához és gondozásához hozzájárul (nyilvános ülésen becsatolt iratok).
- Az első fokú ítélet 4. oldal utolsó bekezdésének első mondatából „által vezetett” mondatrészt mellőzi, így az első mondatot akként rögzíti, hogy: „az I. rendű, a II. rendű és a III. rendű vádlott gépkocsival este 8 óra tájban érkezett meg a sörözőhöz.”
- Az első fokú ítélet 5. oldal második bekezdésének második mondatát kiegészíti az ütések számával és helyével, továbbá a bekezdést a sérülések leírásával és gyógytartamával a következők szerint. „a II. rendű vádlott a kezében lévő tárggyal legkevesebb három esetben megütötte 2-es sértettet, a kezén, a hátán és lábán találta el. A sértett a jobb vállán apró pörkkel fedett többrendbeli hámhorzsolást, a bal kéz II. ujj kézközépcsontja felett duzzanatot és nyomásérzékenységet okozó, a bal kéz kézháti felszínén több rendeli pörkkel fedett hámhorzsolást, a jobb lábszár középső harmadában duzzanatot és nyomásérzékenységet eredményező lágyrész zúzódást szenvedett. Sérüléseinek gyógytartama külön-külön és együttesen is 8 napon belüli volt. A 2-es sértett a bárszéket maga előtt tartva ki tudott menni a helyiségből és elfutott.”(nyom. ir. 289. szám alatti szakértői vélemény)

E kiegészítésekkel és pontosításokkal a történeti tényállás már mindenben megalapozott, mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért a Fővárosi Ítéltábla azt így fogadta el felülbírálata alapjául.

A védőknek a bizonyíték értékelését támadó, és ezáltal a tényállás megalapozottságát vitató fellebbezése lényegében a bizonyítékoknak a védelem álláspontja szerinti újraértékelését célozta, ez azonban megalapozott tényállás mellett a fellebbviteli eljárás keretében a Be.351.§ (1) bekezdésében írtakra figyelemmel eredményre nem vezethetett.

Az irányadó tényállás alapján az első fokon eljáró Fővárosi Bíróság okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és törvényesen minősítette cselekményeiket is.

A védőknek a vádlottak közötti szándékegység hiányára vonatkozó álláspontja, illetőleg a III. r. vádlott védőjének az I. r. vádlottnak az életveszélyt okozó testi

sértésért való gondatlan felelősségére utaló érvelése nem helytálló. Az elsőfokú bíróság ugyanis ítéletének 13. oldalán, valamint 14. oldal első és második bekezdésében részletesen és megalapozottan indokolta álláspontját a vádlottak szándékára vonatkozóan, amellyel a fellebbviteli bíróság is egyet értett, azzal a kiegészítéssel, hogy az I. r. vádlott eshetőlegesen szándékkal okozta az 1-es sértett életveszélyes sérülését.

A III. rendű vádlott védőjének érvelésével ellentétben életveszélyt okozó testi sértés megállapításának van helye, ha a testi sértésre irányuló magatartást tanúsító elkövetőnek a szándéka az életveszélyre is kiterjed, mert ennek bekövetkezését kívánja vagy ebbe belenyugodva cselekszik. Az előzőekben írtakra figyelemmel az elsőfokú bíróság az általa megállapított tényállás alapján megalapozottan vont következtetést arra, hogy a vádlottak - miután a biztonsági cég vezetője azért küldte őket a sörözőbe, mert „a presszóban balhéznak a cigányok” - mintegy 40-50 cm hosszúságú baseballütő szerű fatárggyal felszerelve léptek be, a magukkal vitt eszközöket használva, karra, fejre, hátra történő ütéssel támadtak az ott lévő két sértettre. Ekként mindhárom vádlott tudatának át kellett fognia, hogy a sértettek testének ily módon való támadása súlyos eredménnyel is járhat, hogy az I. r. vádlott cselekvősege az 1-es sértett bántalmazására irányul és az, súlyos eredménnyel is járhat. Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor azt állapította meg, hogy a vádlottak azzal a szándékkal érkeztek a sörözőbe, hogy a sértettek magatartása miatt megtorlást alkalmazzanak. Ennek a megállapításnak a megalapozott voltát az I. r. vádlottnak a „balhézásban” részt nem vevő, ám külleme szerint rendbontónak hitt 1-es sértett elleni támadása is alátámasztja.

A kifejtettekre tekintettel a fellebbviteli bíróság nem osztotta a védőknek a cselekmény jogi minősítését támadó érvelését, és arra az álláspontra helyezkedett - egyezően a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség álláspontjával -, hogy a Fővárosi Bíróság a vádlottak cselekményét mind a tettesi, mind a részesi alakzatok tekintetében helyesen minősítette.

Az első fokon eljáró Fővárosi Bíróság lényegében helyesen sorolta fel valamennyi vádlott vonatkozásában a bűnösségi körülményeket és nem tévedett akkor sem, amikor a vádlottak terhére súlyosítóként értékelte mind az útonálló jelleget, mind a halmazatot. Tényként lehetett ugyanis megállapítani, hogy az I. r. vádlott lényegében orvul támadt a WC helyiségből éppen kilépni szándékozó az 1-es sértettre. A halmazat súlyosítóként történt értékelését pedig az indokolja, hogy a bíróság nem a Btk. 85.§ (3) bekezdésének alkalmazásával a megemelt keretben szabta ki a büntetést. Az enyhítő körülmények tekintetésben ugyanakkor a nyilvános ülésen becsatolt okirati bizonyítékok alapján a fellebbviteli bíróság az I. r. vádlott javára felsorolt enyhítő körülményeket kiegészítette azzal, hogy élettársi kapcsolatban él és élettársa gyermekének részbeni eltartásához is hozzájárul, míg a II. r. vádlottnál az enyhítő körülmények körét azzal egészítette ki, hogy egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodik, illetve rokkant édesanyja eltartásához és gondozásához is hozzájárul.

Az ily módon kiegészített bűnösségi körülmények ellenére sem osztotta a fellebbviteli bíróság a védőknek az enyhítésre irányuló fellebbezését. Az elsőfokú bíróság ugyanis megfelelő súllyal értékelte a bűnösségi körülményeket és a vádlottakkal szemben a vád tárgyává tett cselekmények véghezvitelében kifejtett magatartásukkal, cselekményeik tényleges tárgyi súlyával arányban álló fő- és mellékbüntetést szabott ki, amelyek enyhítésére a fellebbviteli bíróság nem látott indokot. Álláspontja szerint a jelentős tárgyi súlyú élet és testi épség elleni bűncselekményeket megvalósító vádlottakkal szemben az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetések minden tekintetben alkalmasak, egyben szükségesek is a Btk.37-ában írt büntetés célok elérésére.

Az ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság ítéletét - annak helyes indokaira tekintettel - a Be.370.§-ára figyelemmel a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A végzés ellen a Be.386.§ (1) bekezdése alapján további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2008. év április hó 17. napján

Dr. Szigeti Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hildenbrand Róbert s.k.
előadó bíró

Dr. Mató Ágnes s.k.
bíró

A Fővárosi Bíróság 15.B.744/2006/42. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.256/2007/13. számú végzése folytán jogerőre emelkedett és a III. rendű vádlott szabadságvesztés büntetésének kivételével végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2008. év április hó 17. napján

Dr. Szigeti Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:

Ónodi Gáborné
bíróügyi ügyintéző